

„Soča“ izhaja vsak petek in velja
da pošti prejemana ali v Gorici na dom
došljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „pro-
lanicah“ se plačuje za navadno tristo-
no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po
8 kr. v tobakarnicah na Starem trgu
in v Nanski ulici in v prodajalnici G.
Likarja v Semeniških ulicah h. št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu
Via Mercato 12, naročnina pa oprav-
ništvu „Soča“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj
se blagovoljno frankujejo. — Dolalca
in drugim nepremožnim se naročnina
zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Notranje zadeve.

Omenili smo v zadnji svoji številki, da nemški cesar Viljem II. je vidno preziral ministerskega predsednika grofa Taaffeja, ko je bival na Dunaji, in da se ga ni spomnil niti z najmanjšim redom, ko je odlikoval madjarske državnike z velikimi redi rudočega in črnega orla. Mnogi listi so to prikazen tako razlagali, da Taaffejevo ministerstvo ne ugaja več onim prijateljskim razmeram, ki so se izcimile in utrdile zadnja leta med Nemčijo in Avstrijo, ter so prerokovali, da Taaffe pojde in da na njegovo mesto pridejo kandidati državnozbornske levico, ki so uže nepotrpežljivi radi dolgega čakanja, ki trpi uže nad deset dolgih let. Marsikdo je vže gojil sladko nado, da pride bl. že državni zeleni mizi, pri kateri se odločujejo usode narodov, in bliže velikemu koritu, iz katerega zajema toliko — državnikov.

Ali zopet se se bridko varali v svoji plemoniti nadi in treba jim bo še dalje varno hraniti recepto, s katerimi hočejo osrečiti človeštvo, državo in — nikogar drugega. Uredni dunajski list prinesel je preteklo soboto cesarjevo svojerodno pismo, katero naznanja znamenite spremembe v ministerstvu, a ne v veselje in po želji levičarjev, temveč v smislu Taaffejeve politike. Poljski minister Ziemiakowski, ki je mnogo skušil v svojem življenju — bil je namreč pred 40 leti radi politične pravde 3 1/2 leta v preiskovalnem zaporu, k smrti obsojen in pomiloščen, pozneje na 10 mesecev pregnan na Troisko, slednjic leta 1863 obsojen na tri leta težke ječe, ker je bil tožen, da je pospeševal poljski punt — držal se je od leta 1875 pod Auerspergom in pod Taaffejem ministerskega stola; a zdaj si je izprosil pokojnino vsled visoke svoje starosti (71 let) in presvitli cesar ga je milo-tljivo izpustil iz službe ter imenoval mu naslednika grofa Zaleskega, cesarskega namestnika na Poljskem, kateremu bo nasledoval grof Baden. Ali to so večinom le osebne spremembe, ki levičarjem ne belijo glave.

Vse huje zadelo je levičarje to, da minister Pražak, ki je bil ustopil v ministersko kot minister za deželo češke krone in ki je pozneje prevzel voditeljstvo pravnega ministerstva, katero je vodil celih 7 let, je popustil justično ministerstvo in da ima v tem poslu naslednika dr. Friderika grofa Schönborna. Ta mož je izrečen in odločen konservativec in katoličan ter priznava, da vsi avstrijski narodi in jeziki imajo enake pravice. S tem možem dobil je grof Taaffe močno zaslambo, Čehi krepkega zagovornika, konservativci izvrstnega zastopnika, lažliberalci hudega nasprotnika. To peče in žge naše levičarje in ustavoverce bolj nego deset zimskih zakurjenih pečij. Grof Taaffe jim ni mogel bolje zakuriti nego s tem, da je nasvetoval presvitlemu vladarju tega moža kot ministra. Levičarji javkajo in tožijo, da Čehi in Poljaki imajo po dva ministra, kakor da bi to ne bilo prav, med tem ko odobravajo, da imajo Nemci celo štir, če tudi so v manjšini nasproti nemškimi avstrijskim narodom. Sicer pa pri ministru nigličati v prvi vrsti na narodnost, ampak na to, da ima načela, ki so Avstriji v prospeh, ter da ima voljo in um, izvrševati postavlo, pred vsem temeljno državne postave, po katerih se mora ravnati vse državno življenje. To se v resnici pričakuje od novega ministra; zato so konservativci z njim zadovoljni. Židi in liberalci se pa strašno togotijo, ker vidijo, da njih čas ni še prišel, dasi so mislili, da stoji državna kočija že pred vrati.

Program obrtnih strokovnih šol v Ljubljani.

V Ljubljani se odpreti v ponedeljek po Vseh svetih, 5. novembra t. l., obrtni strokovni šoli, za kateri je bil razglašen naslednji program. Kdor more otroka vzdrževati v mestu, stori prav, če ga dá v to šolo, ako ima do dela veselje.

A. Strokovna šola za lesno industrijo. Šola za lesni obrt ima štiri letna tečaja,

v katerih se bodo učenci teoretično in praktično poučevali v najvažnejših strokah lesne industrije. V začetku se otvorijo naslednji oddelki: za mizarstvo (umetno in stavbeno mizarstvo), za rezbarstvo (podobarstvo) in za strugarstvo, pozneje se pridruži teasarstvo, kolarstvo, gradnja žag in mlinov ter pletenje košaric. V prvem letniku imajo vsi oddelki z večine skupni pouk, pozneje se pa razločijo učenci po navedenih strokah. Poučevalo se bo v naslednjih predmetih: krščanski nauk, slovenski in nemški jezik, računstvo, obrtno knjigovodstvo, poslovni sestavki, tehnologija, mehanika, arhitektonsko oblikoslovje, geometrija in geometrijsko risanje, elementarno prosto risanje, prosto risanje po modelih, projektivno risanje, modelovanje, lepopisje in praktični pouk.

Učenci so redni ali pa izvenredni; prvi obiskujejo šolo v vseh predmetih, drugi pa so upisani le v nekaterih strokah. Ustopiti morejo v to šolo le tisti mladenči, ki so dovršili osnovne šole in ki so prokorčili 14. leto. Ker je praktični pouk posebne važnosti ter se morajo učenci v teku štirih let izuriti v svoji stroki, kakor pri najboljšem mojstru, treba je, da so telesno zdravi. Spričevalo o dovršeni šoli daje učencu pravico do samostojnega izvrševanja dotičnega obrta, tedaj je veljavno kot spričevalo za dokaz sposobnosti. Učenci ne plačujejo nikake šolnine ni vsprojemnine.

B. Strokovna šola za umetno vezenje in šivanje čipek ima dva letna tečaja, v katerih se bodo poučevalo umetno vezenje (belo in pisano) ter šivanje čipek. Za štekljanje (pletenje) čipek ne bode oddelka. Učenke se pričelijo vsem važnim strokam umetnega vezenja na podlagi dobrih vzorcev in zakonov umetnosti. Poučevalo se bo v naslednjih predmetih: slovenščina, nemščina, računstvo, knjigovodstvo, tehnologija vezenja, oblikoslovje umetnega vezenja, elementarno risanje, strokovno risanje, nauk o ornamentih in o zlogu ter praktični pouk. Učenke so redne in izredne. Izredne učenke morejo obiskovati le nekatere stroke, kakor to določi sporazumno z njimi volstvo šole. Redne učenke morajo dovršiti 14. leto in dokončati osnovno šolo. Šolnine ni. Potrebn material dobé redne učenke od šolskega vodstva brezplačno, izvenredne slušateljice pa morajo same skrbeti za risarske in druge potrebščine.

Učenci in učenke za oba zavoda vsprejemajo se zdaj v pisarnici trgovske in obrtniške zbornice v Ljubljani, od 20. oktobra dalje pa v šolski pisarnici v Virantovi hiši, Zvezdarske ulice.

Dopisi.

V Gorici, 15. oktobra. — (Cesarska slavnost v Podgori), ki je bila najprej namenjena za dan 30. septembra, a ki se je morala tisti krat odložiti radi slabega vremena, vršila se je večeraj 14. t. m. po prvotnem programu, izvzamši, da prvaških godcev ni bilo več zraven, ker so bili šli iz enakega povoda v Križ pri Ajdovščini. Slavnostni prostor na dvorišči deželnega poslanca g. Andreja Kocijančiča je prav primeren za take slavnosti in je bil v ta namen ukusno okrašen z zelenjem in zastavami. Čelo oder je bil pripravljen, nad katerim je visela podoba presvitlega cesarja med vencem ter narodnimi in državnimi zastavami. V Ločniku in v Oslavji je bil prav to nedeljo javni ples, ki je zvalil mnogo mladino iz domače vasi; ali pri vsem tem bila je uteleženje občina toliko domačih, kolikor zunanjih ljudij. Goričani in okoličani vseh vetrov bili so prav čustvo zastopani in videli se je vsem, da poznajo in priznavajo važnost takih veselic v patriotičnem in v narodnem oziru.

Program se je vršil natančno, kakor je bil se stavljen. Odlikovali so se pevci pod vodstvom g. učitelja V. Vodopivca, posebno mešani zbor, ki je trikrat nastopil in ki je moral ponavljati svoje točke, ker je občinstvo tako zahtevalo. G. Pavletič, ki je pri tej priliki prvič nastopil kot govornik na javnem

odru, pokazal se je mojstra v svoji stroki in je žel obilno pohvalo. Njegov govor odlikoval so je toliko po vseh in notranji uredbi, kolikor po obliki in po čistem jasnem pa občutnem in vznosnem predavanju. Mogočni živio! presvitlemu cesarju sledili so po njegovem govoru. Enako hvalo žela je županova hčerka gospodična Klančič, na goriškem in podgorskem čitalnišnem odru že znana moč, ki je deklamovala prav lepo pozdrav presvitlemu cesarju. Pevci so bili domači in iz drugih krajev, pevkinje pa razen g.čne Jug same domačinke, ki delajo vso čast svoji domači občini. Razen že imenovanih naj omenimo še g.čni Urbančič in Pehani, ki jako vapošno sodelujete pri raznih slavnostih. Čast jima! Po srečkanju treh dobitkov sledila je igra „Sreče je odkrila“, katero so igrali diletanti goriško čitalnice razen g. Lazarja, ki je bil Podgorec Imena (gospodočin) Pavlica, Jug in druga so „Sočinim“ čitateljem tako znana, da nam ni treba drugega ko imenovati jih, da koj vejo, s kako popolnostjo se je predstavljala igra, kateri je sledilo občinstvo z največo pazljivostjo do konca in po kateri ni nehala ploskati, dokler se niso igralci zopet pokazali na oder.

Med tem je bil nastal mrak; luči so razsvetljevale slavnostni prostor in raznobarni lampijoni so kratkocasičili oči. Po končani igri so nekateri poslušalci koj odšli, drugi so pa še ostali v prijaznem pogovoru pri kupici sladke rebule. Deželni poslanec Kocijančič prepustil je slaviteljem svoje prostore, v katerih so se še dolgo prav dobro imeli Hvala. Slavnost se je vršila lepo in redno na vsako stran.

Z Goriškega, dne 9. oktobra. — „Popotvanje, bratje, je naše življenje!“ Vzel sem svojega leskovega konjička pod pazduho ter obiskal svoje prijatelje. V vasi rodplatarskih rokodelcev sem izvedel, da so pripeljali enega na kvaterno nedeljo potepenih mladenčev s prebito glavo v goriško bolnico, od koder se revež težko več vrne. Najbrže mu je segnil velik žrebelj (čevila) do možganov ali vsaj v obližje taistih — in po njem je. Škoda mladeniča 24 let! — To so posledice plesov, katerih konec je navadno izpražnjevanje uže takó in takó golo dno kazočih občinskih blagajnic vsled bolnišničnih stroškov. Ko zastopniki našega ljudstva po občinah izprevidijo, da so gosti plesi kvarljivi, ne bodo gotovo več tako radodarni z licencami. — Mladenč je iz Bilj, sin poštenih roditeljev.

Zapustivši vas obligatnih plesov na kvaternico, maham jo proti izhodu. Ker se mi je videlo pokopalščice v Biljah na zvonaj lepo, zavijem jo tudi notri zmolit očenašek za mir dušicam tam pokopanih. Tu mi pade prvi v oko spomenik, postavljen umrlemu g. vikarju Fieglju, kateri amrj je dne 18. novembra 1888. To so pamote, katere bi se morale na vsak način odstraniti, kajti inace so smešne. Napis je tudi takšen, da človeka trga po vseh udih, ko čita to zmes neke pred sto leti rabljene slovenščine sedaj, ko se vse trudi pisati novoslovenščino. Pa, nil nisi bene!

Dasi je bilo popoldne in me je želodec opominjal in vabil, naj mu ustrožem, ipak sem korakal iz Bilj proti Rendam tako lahko, kakor lahko je prešel deželni zbor v letošnjem svojem zasedanju o prošnji nekih družtev na dnevni red. Videti sem hotel poslopje slavnega pesnika našega od blizu, kajti od daleč sem je uže preje ogledoval. Sel sem na Gradišče. Dostojno poslopje je postavljeno na zelen gričku krasne vipavske doline, v sredi skrbno obdelanega nograda. V njem živi svetu oddaljen proizvođitelj umotvorov slovenske poezije. Nisem se mu blizal, kajti dušni velikaa me komaj pozná ubogo malenkost. Iznenadila me je pa pri tej prilici vest o razmerah, v katerih je siljen živeti. Bog mu povrni o obilno in sladko kapljico grenkosti, ki mu jih je prizadejala nevednost in zavist.

To je kratek opis poti moje, pri kateri je bilo razvedrenje glavni smoter, a plačilo je bilo potratje duhá po tem, kar sem videl in izvedel. —

Iz goriške okolice, 18. okt. — Radoveden sem uže v drugo — najbrže sem to šibkejšemu spolu pripisovano slabost podedoval po svoji materi — ali je resnična ona govorica, ki se tu pa tam sliši od nekaterih kupovalcev papirja, peres, svinčnikov, pisank itd., ki trde — za istinitost tega ne prisežem — da so sklenili goriški knjigotržci med seboj neko zavezo, vsled katere mora vsak tisti izmed njih plačati sto gl. globe, ki dadé kakšno šolsko potrebnost s primernimi odstotki dobička g. Likarju, našemu ru-jaku. Ako je to istinito, potem sklesimo tudi mi goriški in okoliški Slovenci javno tajnost, da bomo kolikor mogoče malo obiskovali laške trgovce s knjigami in papirjem ter da si bomo rajši v večji množini naročevali potrebnih knjig iz Ljubljane, a druge reči pa kupovali pri svojem sloveku. Ker so naši narodni nasprotniki tako dosledni v preganjanju Slovencev, bodimo tudi mi dosledni v preziranju njih in njih blag. Klin s klinom!

Razumnikom našim bodi na tem ležeče, da naročajo mašne knjige v večji množini iz „Katoliške bukvarne“ v Ljubljani, ako bi teh ne imel imenovani načinec, a raznih tiskovin naj si naročajo pri njem. Učiteljem našim bodi še posebej skrb, da si naroče potrebnih knjig iz Ljubljane, — vsaj so z veliko narobno izplačajo poštni troški po procentih — a drugo šolsko potrebnost da kupujejo pri Slovencih v Gorici ter da ob enem poučé deco in drugo ljudstvo, kam naj hodi kupovat. Razumnikom našim toli v mestu, kakor na deželi bodi povedano, da se moramo na vsak način postaviti na stališče neodvisnosti od nasprotnikov naših, kakor je oilo že zadnjič v „Soči“ povedano.

Iz Solkana, 15. oktobra. — Kakor praznovljajo druge občine in narodna društva 40 letnico vladanja našega presvitlega cesarja, tako tudi naša občina ne zaostane v tem oziru. Odbor naše čitalnice je že sklenil, da priredi v ta namen veselico dne 11. novembra, ter je izvolil odsek, ki se ima dogovoriti s slavnim županstvom, da bi skupno ta dan praznovljali cesarjevo štiridesetletnico, kajti z združenimi močmi se vsaka stvar lahkeje in lepše napravi!

Naš vrlj rojak visokorodni gospod Andrej Komel pl. Sočebanski, c. k. major v pokoji, častni ud naše čitalnice, katere se večkrat spominja, ni hotel niti v tem letu zaostati s kakim darom ter je poslal v spomin 40 letnice presvitlega cesarja dve lepi podobi v okvirji, in sicer v enem našega presvitlega cesarja in cesarico, in v drugem pa cesarjeviča in Štefanijo. Te dve podobi bodeti pri prvi že namenjeni veselici kinčali dvorano. Za to pa bodi našemu vrljemu rojaku najtoplejša zahvala.

Rodoljub.

Št. Viška gora, dne 10. okt. — (Cesarska slovesnost.) Letošnje leto ostane brez dvoma v zgodovini avstrijskih narodov pod častnim naslovom cesarja Franca Jožefa I. Kdor tega ne veruje, naj vzame v roke razne slovenske časnike, v katerih ja čitati neprestano dovolj popisov, kako posamezna mesta, trgi, občine, društva itd. obhajajo cesarske slovesnosti. Kakor je bilo v „Soči“ naznanjeno, tudi mi nismo hoteli in nismo mogli v tem zaostati.

Z veseljem smemo ozirati se nazaj na 7. okt. Čeravno je hudo deževalo, vendar so našo slovesnost počastili odlični gostje, kakor g. sodnik, župan in drugi iz Cerknega.

Na predvečer 6. okt. čulo se je pokanje topičev in pritrkovanje zvonov; po bližnjih hribih videlo se je okoli 10 kresov: nekaj raket je švignilo v zrak; po vasi je sviral domači orkester cesarsko pesem in Jenkov „Naprej.“

Slovesnega dne 7. okt. ob 4. uri zjutraj pritrkovanje zvonov; streljati se ni moglo zavoljo dežja, ki je lil, kakor da bi se bili oblaki utrgali. Po 8. uri zbere se šolska mladina, kateri č. g. župnik razloži pomen današnjega dneva. Še slovesno besedo vnema mladino k zvestobi in ljubezni do presvetlega cesarja ter jo konečno obdari s knjigo „Naš cesar“ in s podobami. Na to povzame besedo g. učitelj in se h koncu zahvali č. g. župniku v imenu šolske mladine za sprejete darove, katere je č. g. župnik iz svojega požaril. Hvala mu! Radostnih obrazov so otroci hiteli iz šole in gotovo jim ta dan ne pride iz spomina.

Ob 10. uri slovesna sv. maša z azistenco in zahvalnico; na koncu odpele so se 3 kitice cesarske pesmi.

Ob 4. uri v prostorih g. župana veselica, ki se je vršila popolnoma pa vporadu, razen tega, da je bil še orkester vmes vpleten. To je bilo pa tako. Ko je odbor bralnega društva že sklenil spored, domisli se g. učitelj, da veselica bi postala bolj živahna, ako bi se tudi kaj zgodilo. Odbere tedaj nkatere muzikalne moči ter jih z vsa marljivostjo podnóuje. Orkester je omenjeni dan med veselico prav dobro sviral, cesar se nismo nadejali v tako kratkem času poduka.

Prva točka sporeda začela se je s šestoglasno skladbo, v spomin štiridesetletnice Franca Jožefa I., katero so pevcí izborné odpeali, kakor tudi vse drugo

skladbe sporeda. Potem stopi na oder č. g. župnik ter začne s krepko besedo povdarjati, kako dober, pobožen, usmiljen je naš cesar; kjer koli se nesreča pokaže, pride on prvi na pomoč. Konečno pozove g. govornik pričujoče občinstvo k trikratnemu živio! Nj. Velikinstvu. Gromovit živio! se sliši iz vseh navzočih poslušalcev, želečih, da bi nam Bog še mnogo let ohranil prljubljenega vladarja. Ouder je kinčala cesarska podobna, z zastavami in cveticami obdana. Igra je bila za našo razmere skoraj pretežka, ker so jo izpeljevale razun g. učitelja samo kmeče osebe; izvršila se je v zalovljivost vseh prav dobro. Rezi-ka se je obnašala kakor kaka učiteljica ali kakor da bi bila že mnogokrat na odru; g. Lavrenc Makuc je predstavljal prav dobro vaškega župana. Veliko sme- ha so napravili Robot, Jože in Tone.

Pri užiganju umetelnih ognjev bilo je vse občinstvo radostno navdušeno tembolj ker se na kmetih le redko kodaj to vidi. Gromovit „živio“ se je razlegal okoli razsvetljavé.

Zatem je sledila prosta zabava, pri kateri so se vršile razne napačice. Č. g. župnik napije na zdravje Nj. ap. Velikinstvu, pevcí zapojejo cesarsko pesem, g. učitelj napije g. sodniku, županu in drugim iz Cerknega, ter se zahvali v imenu bralnega društva, da so prišli našo veselico počastiti. Hvala jim! č. g. sodnik povzame besedo ter se zahvali za dober sprejem in za veselico, konečno se izrazi, da tako lepe veselice na Št. Viški gori ni pričakoval.

Zahvaliti se moramo č. g. župniku, učitelju in vsem, ki so se trudili, da se je veselica tako lepo izpeljala, prišlim gostom iz Cerknega in Slapi ter Pečanskim mladeničem, ki so pri prosti zabavi marsikako lepo zapeli. Dobre volje smo se razšli, želeč, da bi si bralno društvo priredilo še mnogo tako lepih veselice, pri katerih bi se tako prijateljsko veselili. A nam gorjanom pa omenjeni dan ne pride tako kmalu iz spomina.

Z dežele, v dan 14. oktobra. — „Lo jadra spot napuhte, valovom nas zročite i. t. d.“, smo peli, ko smo bili še fantje mladi. Mesto nas pa si mislijo te besede neke ženske, ki se solzami v očeh, a z veseljem v srci tako rade potujejo v deželo Faraonov. Rekli so mi, da se nahajajo v lepej goriškej okolici ženske, ki so preplavile trikrat, širikrat in celo petkrat jadransko in drugo sredozemno morje do Aleksandrije. Da ustrezam kranjskega deželnege zbora udu g. Regeamožu (ali kako?), ročem z nemškim izrazom da vlada pri takih ženskah prava „Reisemanie.“ Oglejmo si to v nekaterih krajih v razcvit dovo navado.

Deklice, ki so komaj izlezle iz pošolov in ki še niso dovršile ljudske šole, pogovarjajo se, kako da koj po dopolnjeni šolskej dolžnosti obišejo mamico, sestro ali tetko v Aleksandriji. Vrnejo se domov, ko si prisluzijo nekoliko žoltil „kebrov“ in ko se pričé po njih misli edinozveličalneje italijanščini. Istinito so odpravi tako dekle v svojem petnajstem letu v mesto Aleksandra Velicega, kder ostane navadno štiri, pet in po potrebi tudi več let, to je do onega časa, ko se jej dozdeva, da je dozorela za jarem sv. zakona. Ko pride takšen pisan metuljček domov, tedaj leta od enega kraja v drugi, od plesišča do plesišča, ter išče priložnosti usiliti se kaceinu zakonáželnemu mladeniču na rame. Ta se dá kmalu privabiti. Sladek govor gladkokožne sovice gi je omanil in zakon se sklene; čestokrat se mora skloniti. Zakonsko skupno življenje trpi dotle, dok ni potomea; in ko je ta star tri ali štiri mesece, tedaj se dobra mamka zo-et odpravlja v južno kraje, da si tam prisluzi potrebnega denarja za zidanje nove hiše, ako je še ni. Otrok se izroči v izrejo kam drugam proti mesečnemu odplačilu. Potrebnega denarja pošlje naj-češče (največkrat) mati sama. Prigodi se pa tudi, da ta zabi izpolniti materino dolžnost — mama se je zgubila. Takšen otrok je sirota pri živih stariših, kajti mati dela tlako zagorelokožnemu Arabcu, a oče tudi pusti otroka avojega v nemar, ker se je udal pijančevanju in brezbriznemu životarenju. Ne srečna je mati, ker noče poznati dolžnosti zakonskega in materinskega starj; revež oče, ker se v obupnosti udá strastim, in sirota otrok, ker nima skrbnih roditeljev.

In nraavnost? Ta je potisnena v zakotje, pozabljena. Navadno si najde tak- več let v Aleksandriji bivajoča ženskinja svojega galana — prav za pravo jo on privabi k sebi — ki jo vzdízuje, a ona je srečna, ker jej ne trébé delati. Mož na domu pa tudi čestokrat zabi na eno poslednjih božjih zapovedi, misleč si: „če ti smeš, smem tudi jaz.“ A kaj še le z otrokom? Raztrgan, umazan, neumit, nepočesan, poln nekega mrčesa hodi od hiše do hiše proseč skorjico kruha. Revež niti ne vé, kedo ga je ustvaril, posvetil; cerkve od znotraj morda še videl ni, — pravi divjačič. Težka odgovornost za one, ki bi morali skrbeti zanj!

V Ozeljanu, dne 26. septembra 1888. — Kakor je bilo naznanjeno v Vašem cenjenem listu, blagoslovila se je Ozeljanska cerkev sv. Jakopa, podružnica Šemparske župnije, 23. t. m. Na kvaterno nedeljo vže zarana zjutraj so v naši vasi začeli mo-

gočno topiči grometi ter ljudstvu naznanjati, da so ima vesol dan praznovati. Ob 5. uri so veselo začeli v zvoniku pritrkovati; in čisti glas zvonov se je da-leč po okolici razlegal ter opominjal, kaj se ima danes vršiti.

Vže prednji večer so d. kleta Ozeljanska pletla vence in kite z zelenja in cvetic ter kinčala z njimi oltar in cerkvene stene znotraj in zunaj. Mladenci naši so prinesli 4 lepe, vitke smrekove mlaje ter vrhu njih obesili slovenske zastavice. Na čelo cerkvi so pa obesili tri valikanske svilene zastave, ki so mogočno vihrale z visočine; prva je bila slovenska, druga cesarska, tretja papeževa. Takó smo vaščani in drugo ljudstvo, kojega je mnogo prihitelo iz raznih krajev k tej redkej svečanosti, — težko pričakovali določene slavnosti.

Ob deveti uri prišli so č. g. župnik Blaž Madé, č. g. kaplan Ivan Klobovs in še dva druga mlada č. g. duhovna, eden iz Šempasa g. Ivan Remeč, drugi iz Lokavca, ki do sedaj ništa še bila v službi. Prvo blagoslovili so kraj okoli cerkve; potem so šli noter, ter od zno raj blagoslavljali; ko je bilo to končano, napolnita se je cerkev ljudstva, ker je pričela sv. maša. Sv. mašo služil je č. g. župnik, asistovala sta imenovana dva mlada duhovna; v istini krasen prizor! Ljudstvo bilo je kakor zamuknjeno. Vse bilo je prav lepo in vršilo se je vse v najlepšem redu. Pri darovanju imol je g. župnik „ofer“, pri katerom so darovali ljudje, kar je kdo mogel in kar je bila koga volja; ubra i so pri tem 62 gold. 50 kr., ki se porabijo za cerkev, ker ji manjka še veliko stvarej za olopánje. Med mašo so topiči mogočno pokali ter pošiljali svoj grom v bližajo goróvje „Čavenske planine.“

Popoldnaja služba božja so je vršila točno ob 4. uri. Tu se je, kakor se samo ob sebi uma, prav tako pritrkovalo v zvoniku in pokalo s topiči, kakor zjutraj pri maši; vse je bilo veselo in zalovljivo! Na občno veselje pa ni bilo! zakaj ne, naj boše tukaj omenjeno. Pri sv. maši so peli pevcí iz Vitovske vasi. Zakaj so prišli pevcí iz Vitovelj, mi ni znano; a to mi je znano, da je bila mad občinstvom semtertja novotja radi tega. Saj so se domači vežbali nalašč za ta dan; stari pevcí — če zaslužijo sploh ta naslov — so se učili sami med seboj; drugi „novi“, sami mladenči, vrlj narodnjaki, z izvestnimi glasovi, so se vežbali pa pri pavovodji Josipu Žičmondju, organistu Šemparskem, ki jih je v istini prav krasno izvežbal, takó da bi bili Ozeljanci lahko ponosni s takimi pevcí in njih pajem, ako bi bili istve peli. To bi bilo tudi v čast vaščanom; a tako jim je pa sramota ker so to napravili.

Zakaj da niso peli ni tovi ni drugi pevcí naši, mi ni znano; to pa mi je znano, da so s tem oaramtili sebe in celo vas svojo in kterege drugega; kajti ako se domačini niso mogli zjediniti bodisi iz kakršnega koli uzroka, imamo pa v naši župnji v Šempasu vrlo izvežbane pevee, katerim bi bolj pristovalo peti kakor zunanjin, ki ne spadajo niti v našo župnijo. (Tu pa bodi omenjeno, da Vitovcem ne ročomo ničesa, kajti oni so pokazali svojo postrežljivost.) V sramoto je tem, kateri so tega krivi. H koncu dodam še te-le besede: Ozeljanci (pevcí), združite se! in učite se, kajti brez vaje ni pravega petja. „Sloga jači, nesloga tlači!“ Glas iz občinstva.

Iz Doberdoba, 15. okt. — (Vprašanje gledé pomoči vsled lanske velike suše.) V „Sočini“ prilogi „Gospod. list“ št. 17. bili so razkazani nabrani milodari, ki so se razdelili med posamezne hudo zadete občine vsled velike suše lanskega leta. Med temi občinami zazaamovana je tudi Doberdob z zneskom 300 gl. (tristo gold.)! — Tukaj med občinariji pa je znan le znesek 200 gl., ki je bil koj od začetka nakazan in v „Gosp. listu“ objavljen. Ni pa še znano, kako se je teh 200 gl. porabilo. Vsled poslednjega razglasa v „Gosp. listu“ je bil tukajšnji župan, Štefan Ferlet č, v neki starašinstveni seji vprašan, kako da je s temi denarji? — jeli jih je vže prejel? in kedaj da položi račun od prvih došlih 200 gl.?

Na vsa ta vprašanja je g. župan odgovoril, da en ni še ničesar dobil, da pa najbrže še kmalu kaj pride. To je bilo pred več kot mesec, dni in do danes ni še pojasnila in ni ne duha ne sluha od denara. Da je naš g. župan zazaamovani znesek od še 100 gl. zraven prvotnih 200 gl. res težko prejel, dokazuje zraven njegove izjave v seji in drugod, tudi to, da je poslal potem še celo svojega tajnika k podpisnemu vprašat, če mu je kaj znano glede onih 300 gl. podpore in če ima morebiti podpisani oni denar od podporne deželne komisije?!

Na to sem mu odgovoril, da meni ni družega znano ko to, kar je v prilogi „Soča“, t. j. v „Gospod. listu“ tiskano, in da po besedah Nj. vzvišeno-č. g. grofa Coroninija, dež. glavarja in ob nem tudi predsednika podporne dež. komisije, o piliki odp. tja deželnege zbora bi se dalo sklepati, da je dež. odbor (za podporo) nabrani in odločeni denar vže davno med potrebne občine razdelil.

Nekateri tukajšnji občinariji še celo mislijo, da sem drugo svoto jaz dobil od dež. podpor. odbora, in to vsled vprašanja g. župana pri meni o tem de-

naru, valed njegovega zanikanja v seji in drugod in vsled tega, lker jim je znano, da so bili tudi dušni pastirji v krajne komisije od dež. odbora izvoljeni. Toda kar se poslednjega tiče, je res, da sem bil v krajno komisijo izvoljen za razdeljenje došlih milodarov; ali zaradi vzrokov, katere sem velecenjenemu dež. podpor. odboru naznanil, ni mi dala vest v tem zboru krajne komisije ostati in zato sem svoj izstop naznanil predsedništvu dež. komisije s prošnjo, da naj blagovoli pa koga drugega namesto mene izvoliti, oko to za potrebo spozna. Na vse to ni bilo nobenega odgovora več.

Kako se je račun od prvih došlih 200 gl. položil in kdaj in kje in s kakimi podpisi, to ni nobenemu občinarju iz starašinstva znano.

Zatorej se prša: Je li v „Gospodarskem listu“ tiskovni pogršeč, ker stoji: ob č. Dober dob 300 gl. d., ali pa je kje drugod kaka pomota?

To želimo zvedeti, da se pozneje, ne bo sumničil, natorčeval in obtoževal ta ali oni, kakor da bi morebiti še celo pomagal denar pomešati ali pomenčati itd.

A. B. vikar.

Politični razgled.

Državni zbor se snide vsled cesarskega lastnoročnega pisma dne 24. oktobra, prihodnjo sredo. Neki madjarski list prinesel je vest, da po novi postavi o deželni brambi, ki se predloži drž. zboru v obravnavo, bodo služili tudi brambovci po dve leti v orožji, da namesto enega kadra, ki ga ima vsak bataljon, se ustanové štiri kadri, namreč za vsako stotnijo eden, da deželna bramba se pomnoži za 20 eskadronov in da vse to bo stalo dva milijona goldinarjev na leto, ki se vzameta iz davščine na žganje.

Gališki deželni zbor se pretrga in bo nadaljeval svoje zasedanje po novem letu, da določi odškodnino žlahčičem, ki so imeli do zdaj izključno pravico žgati in prodajati življensko vodo ali žganje. Italijanski poslanci v tirolskem deželnem zboru hoteli so se priporočiti svojim volilcem za bodoče volitve ter so zaropotali v zadnji seji, da vlada skrbi manj za tirolske Italijane ko za Nemce. Vladni zastopnik je dobro ubrisal gospode, ki po izgledu svojih tržaških bratov ne znajo drugega nego zahtevati; a ko je treba dati cesarju, kar je cesarjevega, so zapeti in zaviti do ušes in čez uha. Sicer pa se ni bati, da bi njih ropotanje ostalo brezvspešno, kajti rajši se stori ne vemo kaj, kakor da bi se pustil v joku razvajeni in vedno čehljani italijanski otrok. Neporednežem je treba dati kar želijo, drugače bodo še huje razsajali; odrekati se dá le tam, kjer so ljudje jagnjeta in ovce.

Nemški cesar nima še 30 let in zapoveduje nad 30 milijonom ljudij; ali ko se vozi po železni cesti, je v večji nevarnosti od berača, ki komaj plača potnino. Ko je cesar potoval v Virtembergu in na Bavarskem med svojimi ljudmi, imel je vedno stražo pred seboj in za sabo ter je vedno premenjeval poti in ure, da bi se umaknil vsaki nevarnosti. Enako se je godilo na Dunaji, če tudi ne v taki meri, po spričevanju nemških berolinskih listov. Kar se pa godi v tem oziru v Italiji, spominja na potovanja ruskih carov za časov židovskih nihilistov. Na nobeni postaji ni cesar izstopil in na nobeni ga niso smeli župani pozdraviti, niti ne v Pontebi, kjer je bil napovedan obed za 20 oseb, ki se je v zadnji uri odpovedal. Povsod so bile vojaške straže postavljene ob železnici in pred dvornim vlakom peljal se je drug prazen vlak, temu podoben, da bi se zaprečila vsaka nesreča. Določenih ur se niso nikjer držali, tako da občinstvo ni dobro vedelo, kdaj se cesar mimo pelje. V Rimu stali so vojniki v dveh vrstah po vseh ulicah, koder se je cesar slovesno peljal; morda zavolj časti, morda tudi zavolj skrbi. V Rimu trosila je irredenta rudeče liste z žaljivimi napisi. Naj nam torej ne bo žal, da nismo cesarji in kralji, posebno ne nemški.

Kralj Milan se na Dunaji prav dobro zabava, samo da mu ne skazujejo več toliko časti ke nekdanj. Doma je pa vojaški minister poklical nekoliko vojakov — k vajam.

Na Ogerskem, ki noče biti ena celotna država z deželami takraj Litave, so jako hudi, da je pri nas grof Schönborn minister postal, ter žugajo, da pretrgajo še ono šibko nit, ki jih veže z nami, ter da si ohranijo samo še isto vladajočo hišo. Ali se bo kdo oziral na njih ropotanje? Dvomimo. Namesto da se vtikajo v naše zadeve, naj lovijo sleparje in tatove, ki jim žugajo izprazniti in odnesti zadnjo občinsko denarnico, ki ima še kaj evenka. Ali tega ne umijejo, temveč zahtevajo, naj se uradniki na Hrvaškem zraven nemščine učijo — madjarščine!

Rusi imajo ta teden mir. Madjarski politiki so se jih vsmilili ter so jim dovolili pokoja osem dnij. Kdaj potresejo ti zopet svoje ostroge, in kdaj začnejo oni zopet trepetati, se ni še telegrafovalo nikamor. Gotovo se bo takrat svet tresel, od rožljanja na eni strani in od trepetu na drugi.

Domače in razne vesti.

Katoliški shod mislijo sklicati na Dunaji koncem novembra tega let. Nekdo se je hotel najbrže pošaliti s to mislijo ter je zagnal med svet, da se jo z višjega mesta izrazila prireditelj želja, naj bi se pri tem shodu ne razpravljale naslednje točke: papeževa svetna oblast, italijanski kazenski zakonik, verska šola v Avstriji, socialno vprašanje, kolikor bi moglo pospeševati antisemitizem (m. ž. do židov, naših denarničarjev). Odbor, ki pripravlja ta shod, razglašá zdaj, da se ni poskušalo od nobene strani omajiti gradivo razprav pri tem shodu in da vstop bo dovoljen vsakemu prepričanemu katoličanu, ki si omisli vstopnico o pravem času. Radi verujemo tem zagotovilom, in upamo, da razprave, ki se bodo vršile, in sklepi, ki se bodo delali, dokažejo, da niti odbor ni izpustil iz svojega nagiba z dnevnega reda stvari, katerih reševanje je potrebno ali koristno. Prosta beseda, izrečena, kadar to stvar zahteva, je več vredna nego večno kimanje in zvrčanje krivde na druge ljudi. Katoliška resnica je prepričljiva in močna, pa mora koga imeti, da jo izreče. Strahopetnost in složnost, ki se zavija v plaše pokorščine in spoštovanj, je prav tako graje vredna, kakor razposajenost in nagajivost.

Duhovske zadeve. V slovenskem delu goriške nadškofije so prazna naslednja duhovniška mesta: župnja v Devinu; kuracija v Kožbani; vikarijat v prvo-talni cerkvi v Gorici, v Trenti, na Grahovem, v Orehku, v Policah, na Ponikvah, za Potokom, v Vedrijanu v Gabriji pri Šmarjah, v Velikem dolu, v Jamljah; kaplanije na Serpenici, v Bolci (II.), na Libušaji, v Tolminu (II.), v Volčah (II.), v Kanalu (II.), v Grgarji, v Čepovanu, v Št. Ferjanu, v Ločniku (II.), v Muši, na Gradu Mirenškem, v Št. Petru, v Prvačuni, v Renčah, v Šmarjah, v Štjaku, v Opatjem selu, pri Št. Roku v Gorici, pri Sv. Ignaciji (III.) v Gorici in v Devinu (I.). — Dne 12. t. m. umrl je v Gorici Janez Kuštrin, začasni kurat v Kožbani, ki se je bil prišel zdraviti z namenom, da bo delal potem župnik-skušnjo. Ranjki je bil rojen 27. maja 1836 v Podmelci, v mašnika posvečen 23. sept. 1860. — V ponedeljek 15. t. m. je umrl v goriškem samostanu č. oo. kapucinov o. Avg. u št. n. Scu. delati, rojen 7. julij 1810 v Saló v Lombardiji, v dahovna posvečen 20. nov. 1842. — Preč. g. Janez Filipič, dekan ločniški, bil je slovesno umeščén ali inštaliran v nedeljo 7. t. m. — V prvo leto bogoslovja vstopili so za goriško nadškofijo naslednji mladenči: Grilanc Jožef iz Saleza pri Zgoniku, Klopčič Franc iz Železnikov na Gorenjskem in Mosettig Ivan iz Tržiča. — Preselitev dr. A. Mahnič v Ljubljano, ki je bila že stalna določena, začela se je zopet nekaj majati. — Mons. Štefan Kafol, kanonik prvostolne cerkve goriške, odpovedal se je župnikovanju pri tej cerkvi in izvoljen mu je kot naslednik mons. Franc Avguštin Košuta, kanonik bogoslovec (canonicus theologus).

Drobne vesti. — V Križi pri Ajdovščini imeli so preteklo nedeljo cesarsko slavnost, ki se je prav dobro sponesla. — V Kalu na Kanalskem blagoslovili so v nedeljo 14. t. m. novo vikarijsko cerkev, ki je mnogo večja in lepša od prejšnje. — V bolnišnici vsmiljenih bratov v Gorici umrl je 12. t. m. en biljenki mladenič, katerega so bili rakostili v Mirnu na jesensko kvaterno nedeljo. Tovarši so ga žalostni sprejeli do hladnega groba. — Občinsko starašinstvo v Solkanu namerava dovoliti precejšnjo vsto za slovesno praznovanje cesarjeve štiridesetletnice. — „Pro patria“ bo imela svoj letošnji občni zbor v Trstu 11. nov. Goriški oficijozni list zaklinja zastopnike tukajšnje in drugih podružnic, naj se zbora gotovo udeležé. — Monsignor Janes Nep. Glavina, škof tržaški, bival je preteklo sredo v Gorici kot gost vzyišenega gospoda kuzza in

nadškofa. — V Sempasu in v Lokavci imeli so 7. t. m. cesarske slavnosti po vzporedih, ki sta bila v „Soči“ naznanjena. — V semeniški cerkvi v Gorici bila je preteklo nedeljo ob 9. uri nova maša, pri kateri sta oče in mati č. g. novomašnika prejela sv. obhajilo iz rok svojega sina. Peli so gg. bogoslovci prav lepo. — Tudi v Cerknem bila je nova maša prav tisti dan. Pridigal je svojemu bratu profesor bogoslovja dr. Franc Sedej. Pri obedu nabrali so zbrani duhovni za študentovsko kuhinjo 27 gl. Slava! — Tabla glavnega zastopa banke „Slavije“, katero so bili odnesli goriški tatje v noči od 7. do 8. t. m., se je našla in se hrani v goriškem župniškem uradu. Našli so jo baje mestni stražniki v Kornji poleg mestnega vrta. — Društvo „Sloga“ imelo je včeraj 18. t. m. sejo, v kateri se je odbor sestavil. Podpredsednik je dr. Nikolaj Tonkli, tajnik Anton mejni Obizzi, denarničar Andrej Jeglič. Odsotna sta bila dva odbornika, katerih eden je bil zadržan, a drugi ni dobil vabila (Št. Anderška pošta!). Rešila so se tekoča opravila. — V Trstu so odprli slovensko zasebno šolo 15. t. m. — Slovenska dekliška šola v Gorici, katero vzdržuje društvo „Sloga“, šteje zdaj 94 učenk, otroški vrt nad 50 vpisanih otrok. — Deželna radna razstava odprla se je včeraj v Ljubljani in bo trpela do nedelje 21. t. m.

Radodarni doneski. Otroškemu vrtu in dekliški šoli društva „Sloga“ so darovali: M. K. v Gorici 2 gl.; Filip Kramar v Dornbergu 2 gl. 50 kr.; J. J. v Cerknem 2 gl. — Študentovski kuhinji so podarili: M. K. v Gorici 1 gl.; J. J. v Cerknem 1 gl. 80 kr.; dr. Fr. Sedej v Gorici 2 gl.; duhovniki, zbrani o priliki nove maše v Cerknem 27 gl. Presrečna hvala vsem blagim dobrotnikom! Treba bo skrbeti, da se delovanje študentovske kuhinje razširi, drugače se zgubi duševni naraščaj z dežele, ki ne more vspevati brez gnotne podpore.

V Grgarji prigodila se je, kakor se nam poroča, v torek zvečer velika nesreča. Neka mati pripravila je sebi in svojim šesterim otrokom za večerjo gob, ki so hile strupene. Kmalu je občutila vsa družina zle posledke požritega strupa. Otroci so bili toliko srečni, da so začeli vsi bluvati in da so se tako rešili; 33 letna mati pa ni mogla več strupene reči iz sebe in je umrla v strašanskih mukah. Tako naš pripovedovalec.

Rifenberg Občinsko starašinstvo je sklenilo da lode obhajalo slavnost 40letnice Nj. Vel. dne 28. t. m., in sicer po sledečem soglasno sprejetem programu. Na predvečer pritrkovanje zvonov, streljanje in kres na najvišjem holmu. 28. zjutraj pritrkovanje zvonov, streljanje, budnica, katero bode svirala godba iz Pervačine. Sv. maše se udeleži starašinstvo v polnem številu, c. k. žendarmerija in šolska mladina. Po popoldanski slezbi božji se obdari šolska mladina, potem banket v dvojni g. Ličen-a, kjer bode godba svirala in bodo peveli peli. Zvečer razsvetljava, streljanje, umetni ogaji in godba na tržišči. Kdor se hoče banketa udeležiti, plača 1 f.; vendar se prosi, da bi to vsakdo odboru poprej naznanil. Nadjamó se, da nas več gg. svojim pohodom počasti. ODBOR.

Iz Avč na Kanalskem smo prejeli že dva dopisa, v katerih se nam opisujejo napetosti, katere so nastale med č. g. vikarijem in duhovnjani in katere, kakor se zatrjuje, ne bodo imele lepega konca. G. dopisnik naj nam ne zameri, da za zdaj ne priobčimo še njegovih dopisov; navedena fakta so morda resnična, ali bolje je počakati, da celo zadevo reši oblast, ki ima v takih stvareh konečno razsojevati.

Razpis štipendijev. Razpisujejo se štiri deželni štipendiji po 300 gl., ki jih je ustanovil deželni zbor se sklepom 10. septembra 1888 v spomin štiridesetletnice vladarstva Nj. Vel. presv. Cesarja Franca Jožefa I. Dležiti se morejo te ustanove dijaki, sinovi očeta rojenega, stanujočega in pristoječega v tej grofiji, slušatelji prava, medicine, eventualno modroslovja, politelnika ali više poljedelske šole — na katerem avstrijskem vsučilišču-skozi vsa leta vsučiliščnih študij držé se obstoječih postavnih predpisov. — Prosilci naj podajo svoje vloge podpisnemu deželnemu odboru do 15. novembra t. l. in naj jim priložijo dokazila o rodu, pristojučnosti, o premoženjskih razmerah dot. čnih družin, o tem, da so vpisani na kakem izmed navedenih učilišč in o dosedanjem napredovanju. — Prvi sencastralni rok izplača se letos dne 2. decembra.

Cerkvene pesmi nabrane med slovenskim narodom. Zvezek III. Z dovoljenjem preč. knezonadškofjskega ordinarijata goriškega izdalo in založilo Cecilijansko društvo za goriško nadškofijo. 8°. Nobeden zvezek našega marjivega Cecilijanskega društva nas ni toliko razveselil, kolikor ta zvezek III. Napavi so popolnoma cerkveni, nekteri celo strogi, a naredu vse znani in priljubljeni. To je res izbrano cvetje pobožno pevajočega našega naroda. Napevov je vsih dvajset in sicer: 1-3 bučičae, 4-5 spokorne, 6 križev pot, 7-10 vslikonočne, 11 zahvalna, 12 k sv. Duhu, 13-14 pri blagoslovu, 15-16 Marjijine, 17-18 lavrč. litanije, Metrum in tekst nam in in in in

ne ugaja; drugače pa amemo z vsem prepričanjem ta zvezek našim organistom prav gorko priporočati. Takó lepo dišeč in raznovratno barvan šopek domačih cvetic dobite pri Wokulatu v Gorici za borih 50 kr. Sezite po njem!

Nove knjige. V založbi „Kat. tiskarne“ v Ljubljani izšel je „Zepni koledar“ za leto 1889, ki stane 20 kr. V mali, lični obliki obsega vse, kar se navadno nahaja v koledarjih, ter gole strani za razne zapise. — „Kat. bukvarna“ v Ljubljani je izdala „O cenah slovenskih knjig za mladino in ljudstvo“, katero je spisal Anton Kržič, katehet v nunski šoli. Te knjižice se lahko vsakdo drži pri izbiri berila za mladino in za ljudstvo. — Dragotin Hribar v Ljubljani izdal je tiskom „Nar. tiskarne“ ilustrovan „Narodni koledar“ za leto 1889. Vsebinska in cenovna podoba ozaljšane knjige razvidna je iz oznanila v današnji številki, na katero opozarjamo čitatelje.

Listnica uredništva G. dop. izped. Trnovca: Vaš dopis ni še stavljen, ker se mora prej prepisati.

Zahvala.

V spomin 40letnice Njega Veličastva presv. cesarja podaril je preblagorodni gospod Andrej Komel pl. Sočebanski, c. k. major v pokoj, tukajšnji šolski mladini 145 knjižic „Cesar Franc Jožef I.“ in 75 podob „Spomenik na štiridesetletno vladanje.“

Podpisano šolsko vodstvo šteje si v svojo sveto dolžnost, temu preblazemu gospodu ter neprestanemu dobrotniku šolske mladine, najiskrenejšo zahvaliti se tem potom: Vsemogočni poverni ma stotoro!

Vodstvo ljudske šole v Solkanu,
dne 16. oktobra 1888.

Zahvala.

Preblagorodni gospod Andrej Komel pl. Sočebanski, c. k. major v pokoj, podaril je našej čitalnici v spomin 40letnice našega presv. cesarja dve krasni podobi v okvirjih: „Cesar in cesarica“ ter „Rudolf in Stefanija.“ Za ta vreden dar se podpisani čitalnični odbor plemenitu gospodu tem potom najsrčneje zahvaljuje.

Solkau, 16. oktobra 1888.
Čitalnični odbor.

ILUSTROVAN

Narodni Koledar za leto 1889.

Uredil, izdal in založil DRAGOTIN HRIBAR.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ in v bukvarni J. Giontinija v Ljubljani. — Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Vsebinska: Popoln kalendar, koledar, kateremu so pri dejans tudi slovanska imena in cerkveni koledar. Nadalje: Genealogija cesarske hiše. Sedanji vladarji evropski. Splošne določbe c. kr. pošte. Erzojavni cenik. Lestvica za pristojbine kolekov. Sejmi na Kranjskem. — Zabavni del: Štiridesetletnica vladanja cesarja Frana Josipa I. Naši zaslužni možje. Božja pots Slovencev. Na sveti večer. Smešnice. — Naznanila.

POZOR!

Akvizitér zavarovalne družbe „AZIENDE“
LJUDEVIT VALENTA

misli, da bode zavodu, v čegar službi je, koristil najboljše, ako grdi in obrekuje druge zavarovalnice in ako sumniči njihove uradnike.

Javno tole svarim slovensko občinstvo, naj ne veruje preveč njegovemu obrekljivemu jeziku in naznanjam, da sem vložil danes proti njemu tožbo zaradi obrekovanja in žaljenja časti.

V Ljubljani, dne 15. oktobra 1888.

IVAN HRIBAR

generalni zastopnik banke „Slavije“.

UČENEC

Se sprejme v prodajalnico z mešanim blagom.

Kje! pove iz prijaznosti uredništvo tega lista.

Podpisani se počesuje naznaniti slavnemu občinstvu, da je odprl svojo lekarno na Franca Jožefa cesti št. 6 pod imenom

Lekarna Braunizer

„pri Goriškem mestu“.

Ker je lekarna založena z vsem, kar dandanes zahteva zdravniška in ranocelska veda ter novčasno lekarstvo, zaupa podpisani v podporo gospodov zdravnikov in vsega slavnega občinstva.

IVAN PL. BRAUNIZER,
kemik.

Anton Potatzky

V GORICI

v sredi Raštelja h. št. 7

priporoča prekupčevalcem za šolski čas

računske tablice, klinčke, svinčnike, poresa in porosna držala, brisno gumilastiko in črnilo poleg drugih pisnih potrebščin po najnižjih cenah na debelo.

Prav dobro oskrbljena zaloga krojaških in čevljarških potrebščin ter priprav za kajenje in potovanje. Potni kovčgi in šolske torbe, papir za cigarete, platenina in zimska obutev, perilo iz celuloida (lesenega debelega papirja), strune in otroške igrače.

Posebne vrste:

detelje, trave
in sočivnih semen.

OZNANILO.

Podpisani so počesuje naznaniti p. n. gospodom in gospem, da je odprl za kosarno (Via Caserma) št. 9 čevljarško zalogo s pridruženim delavnicom

ALLA BELLA SCARPA

(pri lepem čevlju).

V nadi, da dolgo delo, nove skušnje v tem obrtu, natančnost in marljivost, skrb in pridnost, s katero bomo izvrševali vsako nalogo, ki se nam dá, nam pridobé tudi v prihodnje pomoč mnogobrojnih in častivrednih naročevalcev, znamujemo se z odličnim spoštovanjem in udanostjo.

M. in J. Cociancig.

V NAJEM

dam s 1. decembrom t. l. svojo krčmo, prej „PRI TOMAŽU“, v Št. Petru.

Josip Stiegler,
grofovski oskrbnik.

Kdor se hoče oblačiti dobro, lično in ceno, obrne naj se na glasovito tvrdko:

Ignacij Steiner

v Gorici,

Gosposke ulice št. 5,

kjer se nahaja vedno velika zaloga možkih, deških in otroških oblek, ženskih in dekliških jop, nepremoenih plaščev, ogrinjalk, triko, stanov in spodnjih kril.

Bogata izbira domačih in tujih rob; poleg najboljših delavne moči, da more tvrdka vsakterega, kolikor mogoče, zadovoljiti. Posnetek iz cenika:

zimske hlače od	3 gl. naprej,
zim-ska obleka od	10 gl. "
počeha sukaja od	10 gl. "
deška obleka od	7 gl. "
otročka "	3 gl. 50 kr.

Vedno na razpolago angleške in francoske posebne mode za gospode in gospe.

Gospodu G. PICCOLI-JU, lekarju „pri Angelu“ v Ljubljani.

Sprejmite izraz moje najiskrenejšje zahvale za Vašo esenco, katera me je spravila skoraj na kraj groba. Strašne bolečine sem trpel v želodcu brez vsakega upa na olajšitev. Vedno hujšaj boleznj pridruži se še zlatenica. A'i jaz in mnogo mojih tovarišev dobilo je zopet popolno zdravje, in to le po Vašej nedosegljivej „Piccolijevej Esenci“, za kojoj smo Vam do smrti hvaležni.

Josip Tomažič,
c. kr. orožniški vodnik v Pulji.

Zaloga piva

temešvarskih delničarjev
v Gorici, ulice sv. Klare št. 4.

Vedno se nahaja pripravljeno pivo v sodčkih in v podrobnih steklenicah; izvršujejo se naročbe in sicer zasebnikom proste voznine na dom.

Steklenice se prodajajo v zalogi in v večjih štacunah z jestvili.